

»Landsdyst og landsdyst...«

Var einki skeiðvirksemi, so vóru føroyingarnir ikki fjølmentir í Parkini í kvöld, letur til

»Fra Færøerne«, sigi eg.
»Det er i orden, — I må godt gå igennem. 6—0 til Danmark!« sigur passvørðurin í Kastrup og blunkar.

Passvørðurin í Kastrup, ið gleðiliga fortelur, at hann ætlar sær til dystin í kvöld, er ikki tann fyrsti, ið ber landsdystin upp á mál. Tað byrjar longu í Gundadali, tá eg fari upp í

bussin (ið er so fullur, at eg noyðist í Vestmanna-bussin). Eg eri í seinna lagi, — m.a. tí eg ikki finni pressukortið. Tað noyðist

eg at finna, tí at fara inn í Parkina er helst øðrvísi enn at fara til dyst í Gundadali ella á Svanga-skarði. Har gongur tað

vanliga við einum ósøgðum »Tit vita hvør eg eri«, — tað fer neyvnan at ganga í Parkini í kvöld.

Beinanvegin í Gundadali liggur tað líkasum í luftini, at vit skulu øll til landsdyst. Men munurin á passvørðinum í Kastrup og so teimum flestu, sum fara úr Føroyum til dystin, er, at passvørðurin hevur einki at forsvara. Eg meini: enn havi eg ongum møtt, sum hevur sagt, at hann ella hon fara niður til dystin og bara tað og so uppáftur.

Sjálvur sleppi eg undan at forsvara, hvi eg farið niður — tað er líkasum í lagi at fara niður í arbeiðsørindum í sambandi við dystin. Tað er næstan so, at eg kann ikki gera við tað.

»Nú, tú fert eisini til landsdyst?«, spyrji eg A, beint sum eg fari upp í bussin. »Áh, landsdyst og landsdyst«, sigur A, »tað er so nógv sagt, men tað endar tað helt við — eg skal niður í ørindum kortini«.

Í Vestmanna-bussinum er friðarligt — eingin er so byttur at fara til Vestmanna í hesum tíðum. Nei, tann, sum ferðast í dag, hann má fara til

Keypmannahavnar. So tað verður til eitt fót bólsprát við bussforaran. Hann hevur vunnið eitt atgongumerki til dystin, so heldur ikki hann hevur nakað at forsvara... »Tá eg nú havi vunnið atgongumerkið, so fari eg sjálvandi, — annars hevði eg ikki farið«.

Umboð á Ternuni komi eg á tal við ein mann, eg ikki kenni. Hann ber helst kenslu á mær og fer at tosa um landsdystin...

»Og tú?«, spyrji eg so. »fert tú niður til dystin?« »Tað er so nógv sagt«, svarar hann og greiðir frá, at hann er við skipi, sum liggur og skal liggja í Keypmannahavn til umvælingar. »Vit skuldu triggir mans niður til skipið, so tað kundi tað sama vera nú sum seinni, — so tað endar helst við, at man fer inn í Parkina...«

Í bussinum av Oyragjógv hitti eg B. Hann er eldri maður úr Klaksvík, so vit hava mangt og hvat at skifta orð um. Fyrr ella seinni má tað koma, — spurningurin er jú ikki undansleppandi: »Ja, tú fert niður til dystin, veit eg...?«, royni eg meg og vóni, at hann fer at siga: »Ja, eg havi verið so ómetaliga spentur, so eg fari niður at hyggja at landsdystinum og einki annað«. Men gakk! »Nei, nei, tað er innanfyri fakið, — men sjálvandi, tá man er so nær, so endar tað helst við tí, at man fer inn í Parkina...«

Vesturin á flogvøllinum hitti eg D, sum eg ikki havi sæð í mong ár. Men heldur ikki hann fer niður til landsdystin. T.v.s., at hann fer at hyggja at dystinum, — hevur atgongumerki og alt, men í grundini skal hann á skeið. »Men eftir sum man er har, so fer man helst eitt rend inn í Parkina...!«

E — ein onnur, sum eg kenni — vil ganga so langt sum til at viðganga, at upprunaliga skuldi hon upp aftur til Føroya eftir lokið skeið týsdagin; men eftir úrslitið í Landskrona flutti hon ferðaseðilin til hósdag, bedýrar hon og biður mannin vera sannleiksvitni. »Eg meini: tá man er har, so kann man akkurát tað sama fara inn í Parkina, — tað verður sikkurt spennandi...!«, sigur hon.

So striltið gongst hjá mær at finna allar teir ørligu føroyingarnar, sum øll tey donsku bløðini hava funnið í eini handavending: føroyingin, ið setur arbeiði og familju til

Ólavur W. Høgenesen úr Keypmannahavn:

víks og sópar tað seinasta undan Nóna bara fyri at fylkjast um tað, ið telur nógv meira enn nýval og uttanlandsskuld tilsamans: føroyska fót bólslandsliðið!

Spælara vegna frøist eg um øll hesi skeiðini, sum eru í Danmark hesa vikuna. Var tað ikki so heppið, at øll skeið fyri føroyingar av berari tilvild lógu í viku 41, so var ikki ein einasta føroyska sál í Parkini í kvöld uttan eg sjálvur og onnur bláðfólk, Magni og Jógván, Árni Greg, og so kanska onkur vilstur studentur.

Í flogfarinum talar hon á meg, — ein heilt onnur, sum vit fara at kalla F. Hetta er í 10.000 metra hædd og við 800 km/t og ein sjuss og eina øl aftan á, at eg havi uppgivið at finna ein føroying, ið vil kennast við, at hann fer til Danmarkar at hyggja at landsdysti. »Tú, Ólavur, tú fert niður til landsdystin, ha?«

»Jú«, svari eg og sigi, sum er.

»Tað fari eg eisini«, sigur hon.

»Bara til tað?«, spyrji eg.

»Ja, bara til tað«.

Eg eri um at seta Atlantic Airways-bollan í rangastrúpan, so klökkur verðið eg.

»Jamen, fert tú bara til tað?«, spyrji eg tortrúgvín.

»Ja, bara til tað...!«

Eg eri púra paff...

